

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**PURJEISIINI
TUULTA
ANNA**
**GE VIND
I SEGLEN**

 Herättäjäjuhlat
Vaasassa 5.-7.2024

sunnuntai 7.7.2024
aamuseurat klo 8.00
Vappu Kangas

Vaasan suomalainen seurakunta on monessa mielessä antanut tuulta elämäni purjeisiin. Tyttökerho, pyhäkoulu kuuluivat lapsena viikoittaiseen ohjelmaan osallistujana, myöhemmin ohjaajana. Merkittävin aika oli kuitenkin rippikoulu ja sen jälkeiset vuodet 70-luvun lopulla. Niistä on jäänyt syvä jälki ja ne ovat vaikuttaneet myös ammatinvalintaan. Monista meistä tuon ajan seurakuntanuorista tuli kirkon työntekijöitä tai aktiivisia seurakuntalaisia ja vastuunkantajia.

Olen miettinyt, mikä teki noista muutamasta vuodesta niin merkittäviä. Tietenkin kuuluminen kaveriporukkaan oli tärkeää. Silloin piti lähteä kotoa, jos aikoi olla muiden kanssa tekemisissä. Ja kyllä sitten lähdettiin ja saattoi kotona tulla joskus sanomista. Paljon tehtiin yhdessä asioita muutenkin kuin vain työntekijöiden valvovien silmien alla. Retkeiltiin, laulettiin ja naurettiin, mutta myös hiljennyttiin. Vuorollaan pidimme nuorten messuja torstai-iltaisina Vaasan kirkossa ja sunnuntaisin kirkon lehterillä oli meillä nuorilla vakipaikka jumalanpalveluksissa. Työntekijät antoivat meille turvaa ja tilaa, olivat sopivan lähellä ja välittivät meistä oikeasti.

Mieleen ovat jääneet monet keskustelut. Pohdittiin syvällisesti elämää ja tulevaisuutta, jälkeensä ajatellen myös omaa minuutta. Kukaan meistä ei silloin tiennyt, mitä elämä tuo eteen. Eipä tietty, että joidenkin elämä siitä joukosta jäi aika lyhyeksi ja kutsu Taivaan kotiin tuli yllättäen. Nyt voi ajatella, että juuri nuo keskustelut auttoivat kohti aikuisuutta. Seurakunta antoi turvallisen kasvupaikan. Sai peilata omia mietteitä toisten ajatuksiin. Usko oli jotenkin selkeää ja luottavaista. Toisaalta usko oli kovin mustavalkoista.

Työni sairaalapappina on paljon keskustelua potilaiden ja heidän läheistensä kanssa. Monesti joudumme ihmettelemään elämän äkkinäisiä, usein raskaita käännteitä. Ei niissä aina ole viisauden tai juuri siihen hetkeen sopivia lohdun sanoja. Siinä voidaan yhdessä vain olla hiljaa tuntemattoman edessä. Sairaalapappi toimii aina kohtaamiensa ihmisten ehdoilla. Toisinaan keskustelukumppani ilmoittaa kuin varuiksi, ettei usko Jumalaan. Sitä emme itse koskaan kysele. Silloinkin, jos ihminen haluaa, voidaan jutella. Elämän suuret kysymykset ovat kaikilla samoja vakaumuksesta riippumatta. Vastaukset ja suunta, josta niitä etsitään voi olla eri. Onnellista on, jos raskaita kysymyksiä pohtiessa saa ajatella olevansa Kaikkivaltiaan Jumalan edessä. Hänen, joka siinä minulle tuntemattoman edessä tietää, mitä juuri minulle tapahtuu.

Luulen, että jokainen joutuu elämän varrella ikään kuin päivittämään oman uskonsa pohjaa. Usein se liittyy elämän monenlaisiin käännteisiin, joissa kaikki menee kuin uusiksi. Eivät pysähtymisen ja epätietoisuuden ajat johdu aina tietenkään sairastumisista. Miten hyvä olisi, jos jokaisella olisi aina lähellä ihmisiä keiden kanssa puhua. Ettei tarvitsi jäädä aivan yksin, kuten valitettavasti työnikin kautta huomaan monen jäävän. Puhumisen tarvetta olisi, mutta ei kuuntelijaa. Siinä meillä jokaisella olisi paikka arkipäivän kristillisyyteen huomata heidät, joista ei kukaan näytä olevan kiinnostunut. Olisiko minullakin useammin aikaa kysyä vaikka naapurilta: mitä kuuluu? Ihmisen

Herättäjä-Yhdistys ry
PL 21, 62101 Lapua
Puh. 0400 805 904
hy@h-y.fi
www.h-y.fi
www.herattajajuhlat.fi

**PURJEISIINI
TUULTA
ANNA**
**GE VIND
I SEGLEN**

Herättäjäjuhlat
Vaasassa 5.-7.7.2024

elämäntarinan ja ajatusten kuunteleminen ei ole turhaa. Siinä voi jopa itse oppia jotain ja samalla antaa toiselle tunteen, että hän on arvokas ihminen. Se olisi itse Kristuksen palvelemista. Ajattelemmehan, että lähimmäisessä kohtaamme itse Kristuksen.

Elämän varrella, ehkä monella muullakin, nuoruuden selkeä ja mustavalkoinen usko on saanut muitakin sävyjä. Elämä on opettanut. On tullut hetkiä, joissa uskosta ei ole ollut jäljellä kuin tarrautuminen Raamatun lupauksiin. Sellaisia, joissa on voinut vain ripustautua Jeesuksen lupaukseen olla kanssamme kaikki päivät maailman loppuun saakka. Siinä on ollut toivon välähdys, että hän on kanssamme myös juuri raskaina päivinä. Elämän ja uskon koetuksen koulussa on karissut väärä itsevarmuus, luulo oikeassa olemisesta, kaiken tietäminen ja varsinkin valmiiden vastausten antaminen tosille ihmisille.

Elämän koulussa katse kääntyy yhä useammin itse Kristukseen. Hän puhuttelee meitä, vaikuttaa meissä ja meidän elämämme kautta parhaimmillaan rakkautta ja armollisuutta mustavalkoisuuden sijaan. Kukaan ei voi elää toisen puolesta, eikä täysin ymmärtää, mitä hän on kokenut. Kovia sanoja on täällä aivan riittävästi. Kristus muistuttaa, että olen tarkoitettu toisen ihmisen rinnalle, en ylä- tai alapuolelle. Minun ei tarvitse arvioida kenenkään taivaskelpoisuutta. Aivan omassa itsessä on riittävästi. Saan ajatella kaikista hyvää. Se on vapauttavaa. Saan juuri tällaisena kuulua hyvään porukkaan, jossa yhdessä kysellen, ihmetellen ja uskoen ollaan matkalla.